

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ГЕКЛЬБЕРІ ФІНН

Місце дії: долина Міссісіпі Час: сорок-п'ятдесят років тому

ви не знаєте про мене, якщо ви не прочитали книгу під назвою «Пригоди Тома Сойєра»; але це не має значення. Цю книгу написав містер Марк Твен, і в основному він сказав правду.

Були речі, які він розтягував, але в основному він говорив правду.

Це нічого. Я ніколи не бачив, щоб хтось брехав один раз чи інший, без тітки Поллі, чи вдови, чи, можливо, Мері. Про тітоньку Поллі-Тома Поллі, вона і Мері, і про вдову Дуглас розповідається в цій книзі, яка здебільшого правдива, з деякими підрамниками, як я вже казав раніше.

Тепер книга закінчується так: ми з Томом знайшли гроші, які розбійники сховали в печері, і це зробило нас багатими. Ми отримали по шість тисяч доларів — усе золото. Це було жахливе видовище грошей, коли вони були накопичені. Ну, суддя Тетчер взяв і посадив

це віддавали під відсотки, і це приносило нам по долару на день кожен цілий рік - більше, ніж тіло може сказати, що робити. Вдова Дуглас, вона прийняла мене за свого сина, і дозволила їй зневажати мене; але жити в домі весь час було погано, враховуючи, якою похмурою регулярною та порядною була вдова в усіх своїх способах; і тому, коли я не міг більше терпіти, я не запалював. Я знову вдягнувся в своє старе лахміття і свою цукерку, і був вільний і задоволений. Але Том Сойєр вистежив мене й сказав, що збирається заснувати банду розбійників, і я міг би приєднатися до неї, якщо повернуся до вдови й буду респектабельним. Тому я повернувся.

Вдова, вона плакала наді мною і називала мене бідним загубленим ягням, і вона також називала мене багатьма іншими іменами, але ніколи не мала на увазі нічого поганого. Вона знову одягла мене в новий одяг, і я не міг нічого робити, крім того, щоб пітніти й потіти, і почувався стиснутим. Ну, тоді знову почалося старе. Вдова подзвонила на вечерю, і ти мав прийти вчасно. Підійшовши до столу, ви не могли відразу приступити до їжі, а довелося чекати, доки вдова опустить голову й трохи побурчить над стравами, хоча й попереджає, що з

ними все-таки щось, тобто нічого тільки все приготувалося само. У бочці різного роду буває інакше; речі змішуються, і сік як би змінюється, і речі йдуть краще.

Після вечері вона дістала свою книгу і дізналася мене про Мойсея та Булашів, і я дуже потіїв, хотів дізнатися про нього все; але мало-помалу вона видала, що Мойсей був мертвий досить давно; тож я більше не піклувався про нього, тому що я не дивлюся на мертвих людей.

Незабаром я захотів закурити і попросив вдову дозволити мені. Але вона не хотіла б. Вона сказала, що це підла практика і нечисто, і я повинен спробувати більше цього не робити. Це просто спосіб з деякими людьми.

Вони беруться за щось, коли нічого про це не знають.

Тут вона хвилювалася про Мойсея, який не був для неї родичем і нікому не був потрібний, оскільки він пішов, розумієте, і все ж знайшов у мені провину за те, що я зробив щось корисне. І вона теж нюхала; звичайно, це було добре, тому що вона зробила це сама.

Її сестра, міс Вотсон, стерпна худенька стара діва в окулярах,

щойно прийшов жити з нею, і тепер накинув на мене орфографічний зошит. Вона близько години працювала зі мною, а потім вдова змусила її полегшити роботу. Я не міг довго це терпіти.

Потім протягом години було смертельно нудно, і я вередував. Міс Вотсон говорила: «Не піднімай ноги, Гекльберрі» і «Не зморщуйся так, Гекльберрі, стоячи прямо», і незабаром вона казала: «Не розгиняйся і не розтягуйся так, Гекльберрі... - Чому б тобі не спробувати поводитися добре?» Потім вона розповіла мені все про погане місце, і я сказав, що хотів би бути там. Тоді вона розлютилася, але я не хотів нічого поганого. Все, що я хотів, це кудись поїхати; все, що я хотів, це зміни, я хочу особливого. Вона сказала, що це погано говорити те, що я сказав; сказала, що не скаже цього за весь світ; вона збиралася жити так, щоб поїхати в хороше місце. Що ж, я не бачив жодних переваг у тому, щоб йти туди, куди вона збиралася, тож вирішив не намагатися цього зробити. Але я ніколи цього не казав, тому що це створить лише проблеми, а не принесе користі.

Тепер вона почала й розповіла мені все про гарне місце. Вона сказала, що все, що там потрібно зробити, — це ходити цілими днями з арфою та співати на віки віків. Тож я особливо про це не думав. Але я ніколи цього не казав. Я запитав її, чи думає вона, що Том Сойєр піде туди, і вона відповіла, що не на

особливий погляд. Я була рада цьому, тому що хотіла, щоб ми з ним були разом.

Міс Вотсон, вона продовжувала мене клювати, і це стало стомлюючим і самотнім. Невдовзі вони забрали негрів і помолилися, а потім усі пішли спати. Я піднявся до своєї кімнати зі свічкою і поставив її на стіл. Тоді я сів у крісло біля вікна й спробував придумати щось веселе, але це було марно. Я відчував себе настільки самотнім, що найбільше хотів померти. Зірки сяяли, і листя шелестіло в лісі так сумно; і я чув, як далеко сова ридала про когось, хто був мертвий, і батіг і собака плакали про когось, хто мав померти; і вітер намагався щось шепотіти мені, і я не міг розібрати, що це було, і тому холод пробігав по мені. Тоді далеко в лісі я почув такий звук, який видає привид, коли хоче розповісти про щось, що у нього на думці, і він не може зрозуміти, а тому не може заспокоїтися

легко в могилі, і мусить ходити так щонаочі, сумуючи. Я був настільки пригнічений і наляканий, що хотів мати якусь компанію.

Невдовзі на моє плече поповз павук, я відкинув його, і він засвітився на свічці; і перш ніж я встиг зрушити з місця, він увесь зморщився. Мені не потрібно було, щоб хтось казав мені, що це жахливо поганий знак і принесе мені невдачу, тож я злякався і більшість струсила з себе одяг. Я встав і тричі обернувся, і кожного разу схрестив груди; а потім я перев'язав маленьке пасмо свого волосся ниткою, щоб відлякати відьом. Але в мене не було впевненості. Ви робите це, коли губите підкову, яку знайшли, замість того, щоб прибити її над дверима, але я ніколи не чув, щоб хтось казав, що це спосіб уникнути нещастя, коли ви вбили павука .

Я знову сів, тремтячи всім тілом, і дістав люльку, щоб покурити; бо в домі було тихо, наче смерть, і тому вдова не знала. Ну, після довгого часу я почув, як годинник десь у місті вирвався бум--бум-бум--дванадцять лайків; і все знову - тихіше, ніж будь-коли. Невдовзі я почув, як у темряві серед дерев тріснула гілка, щось заворушилося. Я замовк і прислухався. Безпосередньо я міг ледве почути "ме-йо! ме-йо!" там. Це було добре! Кажу я: "ме-йо! ме-йо!" так м'яко, як міг, а потім я вгасив світло й виліз із вікна до сараю. Тоді я сповз на землю й поповз серед дерев, і, справді, там на мене чекав Том Соєр.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Ми навшпиньки пішли стежкою між деревами назад до кінця вдовиноного саду, нахилившись, щоб гілки не шкрябали нам голови. Коли ми проходили повз кухню, я впала на корінь і зашуміла. Ми згорбилися і замовкли. Великий негр міс Вотсон на ім'я Джим сидів у кухонних дверях; ми могли бачити його досить чітко, тому що позаду нього було світло. Він підвівся і приблизно на хвилину витягнув шию, прислухаючись. Потім він

каже:

"Хто да?"

Він прислухався ще; потім він спустився навшпиньках і став прямо між нами; ми могли б торкнутися його, майже. Ну, мабуть, минули хвилини й хвилини, поки не було жодного звуку, а ми всі там так близько один до одного. На моїй щиколотці було місце, яке свербіло, але я його не чешу; а потім у мене почало свербіти вухо; а далі моя спина, прямо між моїми плечима. Здавалося, я помру, якщо не зможу подряпати.

Ну, я помічав цю річ багато разів відтоді. Якщо ви з якістю, або на похороні, або намагаєтесь заснути, коли ви не сонні, якщо ви перебуваєте десь, де вам не годиться почухатися, чому ви будете свербіти через понад тисячу місць.

Невдовзі я кажу:

«Скажи, хто ти? Що ти? Коти мої, якщо я не чув сум-ф'н. Ну, я знаю, що мені потрібно робити: я повинен сісти тут і послухати, що я знову це чую».

Тож він сів на землю між мною та Томом. Він сперся спиною на дерево і витягнув ноги до однієї з них

найбільше зворушив один із моїх. У мене почав свербіти ніс. Свербіло аж до сліз на очах. Але я не чешуся. Потім почало свербіти всередині. Потім у мене почався свербіж внизу. Я не знав, як я збираюся заспокоїтися. Це нещастя тривало цілих шість чи сім хвилин; але це здавалося видовищем довшим. Тепер я чухався в одинадцяти різних місцях. Я думав, що не витримаю більше й хвилини, але міцно стиснув зуби й приготувався спробувати. Саме тоді Джим почав важко дихати; Потім він почав хропіти, і незабаром мені знову стало комфортно.

Том, він зробив мені знак — якийсь легкий звук ротом, — і ми поповзли геть на руках і колінах. Коли ми були на відстані десяти футів, Том прошепотів мені і хотів прив'язати Джима до дерева заради розваги. Але я сказав ні; він міг прокинутися і вчинити хвилювання, і тоді вони дізналися б, що я попередив. Тоді Том сказав, що йому не вистачає свічок, і він прослизне на кухню та візьме

ще. Я не хотів, щоб він намагався. Я сказав, що Джим може прокинутися і прийти.

Але Том хотів запитати; тож ми прослизнули туди й отримали три свічки, а Том поклав на стіл п'ять центів за плату. Тоді ми вийшли, і я був у поту, щоб утекти; але Том нічого не зробить, але він повинен доповзти туди, де був Лім, на руках і колінах, і зіграти йому щось. Я чекав, і, здавалося, це було досить довго, все було так тихо й самотньо.

Щойно Том повернувся, ми зрізали стежку, обігнувши садову огорожу, і мало-помалу піднялися на круту вершину пагорба з іншого боку будинку. Том сказав, що зняв капелюх Джима з голови й повісив його на кінцівку прямо над собою, і Джим трохи ворухнувся, але не прокинувся. Після цього Джим сказав, що відьми зачарували його і ввели в транс, і їздили на ньому по всьому штату, а потім знову посадили під деревами і повісили його капелюх на кінцівку, щоб показати, хто це зробив. І наступного разу, коли Джим розповів це, він сказав, що вони відвезли його до Нового Орлеана; і після цього щоразу, коли він розповідав про це, він поширював це все більше і більше, поки мало-помалу він сказав, що вони їздили на ньому по всьому світу і втомили його до смерті, і його спина була вся в сидлах. Джим страшенно пишався цим, і він зробив так, що майже не помічав інших негрів. Негри приходили за милі, щоб послухати, як Джим розповідав про це, і на нього поважали більше, ніж на будь-якого негра в цій країні.

Дивні негри стояли з відкритими ротами й дивилися на нього з усіх боків, ніби він був дивовижним. Негри завжди говорять про відьом у темряві біля кухонного вогнища; але щоразу, коли хтось говорив і розповідав про такі речі, Джим заходив і казав: «Гм! Що ти знаєш про відьом?» і той негр був закупорений і мусив сісти на заднє сидіння. Джим завжди тримав цей шматочок розміром у п'ять сантиметрів на шиї на шнурку, і казав, що це чари, які диявол дав йому своїми руками, і сказав йому, що він може вилікувати ним будь-кого та викликати відьом, коли забажає. сказавши йому щось; але він ніколи не розповідав, що саме він йому сказав.

Негри приходили звідусіль і віддавали Джиму все, що мали, лишень за те, щоб поглянути на цей п'ятицентровий шматок; але вони не чіпали його, бо диявол доклав до нього руки. Лім був найбільше зруйнований для слуги, тому що він заплутався через те, що бачив диявола і його їздили відьми.

Ну, коли ми з Томом підійшли до краю пагорба, ми поглянули вбік униз, у село, і побачили три-чотири подвійні вогники, де, можливо, були хворі люди; і зірки

над нами так чудово виблискували; а внизу біля села була річка, шириною в цілу милю, жахливо тиха й велична. Ми спустилися з пагорба й знайшли Джо Гарпера, Бена Роджерса та ще двох-трьох хлопців, які сховалися на старому танярді. Тож ми відчепили катер, потягли річку на дві з половиною милі до великого шраму на схилі пагорба й зійшли на берег.

Ми підійшли до купи кущів, і Том змусив усіх поклястися зберігати таємницю, а потім показав їм діру в пагорбі, прямо в найгустішій частині кущів. Потім ми запалили свічки і залізли навколішки. Ми пройшли близько двохсот ярдів, а потім відкрилася печера. Том нишпорив між проходами й незабаром пірнув під стіну, де ви не помітили б діри. Ми пройшли вузьким місцем і потрапили в якусь кімнату, всю мокру, спітнілу та холодну, і там зупинилися.

Том каже:

«Тепер ми заснуємо цю банду розбійників і назвемо її «Банда Тома Сойєра». Кожен, хто хоче приєднатися, має дати присягу та написати своє ім'я кров'ю».

Всі були охочі. Тому Том дістав аркуш паперу, на якому він написав присягу, і прочитав його. Кожному хлопцеві присягалось триматися гурту й ніколи не розповідати жодних таємниць; і якщо хтось щось зробив будь-якому хлопцеві в групі, незалежно від того, якому хлопцю було наказано вбити цю особу та його родину, він повинен це зробити, і він не повинен їсти і не повинен спати, доки не вб'є їх і не вирубає хреста грудей, що було ознакою гурту. І ніхто, хто не належав до гурту, не міг використовувати цей знак, і якщо він це робив, на нього потрібно було подати до суду; і якщо він зробить це знову, його треба вбити. І якщо хтось із членів банди розповість секрети, йому повинні перерізати горло, а потім спалити його труп і розвіяти попіл, а його ім'я стерти зі списку кров'ю і ніколи більше його банда не згадуватиме. , але накласти на нього прокляття й забути назавжди.

Усі сказали, що це була справді гарна клятва, і запитали Тома, чи він вибив її з голови. Він сказав, що деякі з них, але решта була з книг про піратів і книг про розбійників, і кожна банда, яка була на високому тоні, мала це.

Дехто думав, що було б добре вбити сім'ї хлопчиків, які розповіли таємниці.

Том сказав, що це гарна ідея, тож він узяв олівець і написав це. Тоді Бен Роджерс каже:

«Ось Гек Фінн, у нього немає сім'ї, що поробиш

"про нього?"

— Ну хіба в нього немає батька? каже Том Сойєр.

«Так, у нього є батько, але сьогодні його неможливо знайти. Раніше він лежав п'яний зі свинями в танярді, але його не бачили в цих краях рік чи більше».

Вони обговорювали це питання і збиралися виключити мене, тому що вони сказали, що кожен хлопець повинен мати сім'ю або когось убити, інакше це було б нечесно і справедливо для інших. Що ж, ніхто не міг придумати, що робити, усі були збентежені й замовкли. Я був дуже готовий плакати; але раптом я придумав спосіб і запропонував їм міс Ватсон — вони можуть її вбити. Всі сказали:

«О, вона згодиться. Усе гаразд. Гек може зайти».

Тоді всі вони встромили шпильку в пальці, щоб взяти кров, щоб підписати, і я зробив свій знак на папері.

«Тепер, — каже Бен Роджерс, — який напрям діяльності цієї банди?»

— Нічого, тільки пограбування та вбивство, — сказав Том.

«Але кого ми будемо грабувати? Чи будинки, чи худобу, чи...»

речі! крадіжка худоби і тому подібне не є пограбуванням; це крадіжка, — каже Том Сойєр. — Ми не грабіжники. Це не якийсь стиль. Ми розбійники. Ми зупиняємо етапи та вагони на дорозі в масках, вбиваємо людей і забираємо їхні годинники та гроші».

«Чи завжди ми повинні вбивати людей?»

«О, звичайно. Це найкраще. Деякі органи влади думають по-іншому, але здебільшого вважається, що найкраще вбити їх, за винятком тих, кого ви принесете сюди в печеру, і тримати їх, доки за них не викуплять».

"Викуплений? Що це?"

«Я не знаю. Але це те, що вони роблять. Я бачив це в книгах, і тому, звичайно, це те, що ми повинні робити».

«Але як ми можемо це зробити, якщо ми не знаємо, що це таке?»

«Чому, звинувачуйте все це, ми повинні це зробити. Хіба я не кажу вам, що це в книгах? Ви хочете почати робити щось інше, ніж те, що написано в книгах, і все заплутати?»

«О, це все дуже добре говорити, Томе Сойєре, але як ці хлопці отримають викуп, якщо ми не знаємо, як це з ними вчинити? — це те, до чого я хочу дійти. що це, на твою думку?»

«Ну, я не знаю. Але, наприклад, якщо ми тримаємо їх, поки їх не викуплять, це означає, що ми тримаємо їх, поки вони не помруть».

Чому ти не сказав цього раніше? Ми будемо тримати їх, доки їх не викуплять до смерті; і вони будуть дуже набридливими, з'їдаючи все, і завжди намагаючись звільнитися».

«Як ти розмовляєш, Бене Роджерсе? Як вони можуть звільнитися, коли над ними стоїть охорона, готова застрелити їх, якщо вони поворухнуть кілочок?»

«Охоронець! Ну, це ЦЕ добре. Тож хтось мусить стояти цілу ніч і ніколи не спати, лише щоб спостерігати за ними. Я вважаю, що це дурість. Чому тіло не може взяти палицю та викупити їх як тільки вони прийдуть сюди?»

«Тому що цього немає в книгах, ось чому. Бене Роджерсе, ти хочеш робити щось регулярно чи ні? Це ідея. Хіба ти не думаєш, що люди, які написали книги, знають що робити правильно? Ти думаєш, що можеш чогось у них навчитися? Ні

ГЛАВА ТРЕТЯ

впав Я отримав хорошу перевірку вранці від старої міс Ватсон через мій одяг; але вдову вона не лаяла, а лише очистила від жиру та глини, і виглядала так жалюгідно, що я подумав, що буду поводитися деякий час, якби міг. Потім міс Уотсон взяла мене в комірчину і помолилася, але з цього нічого не вийшло. Вона сказала мені молитися щодня, і все, що я попрошу, я це отримаю. Але це не так. Я спробував це. Одного разу я дістав волосінь, але без гачків. Без гачків мені це не принесе користі. Я три чи чотири рази намагався зачепити гачки, але чомусь не виходило. Одного разу я попросив міс Вотсон спробувати за мене, але вона сказала, що я дурень. Вона ніколи не казала мені, чому, і я ніяк не міг це зрозуміти.

Одного разу я сів у лісі і довго думав про це. Я кажу собі: якщо тіло може отримати все, про що молиться, чому б дикону Вінну не повернути гроші, які він втратив на свинині? Чому вдова не може повернути свою срібну табакерку, яку вкрали? Чому міс Ватсон не може потовстіти? Ні, кажу я собі, в цьому нічого немає. Я пішов і розповів про це вдові, і вона сказала, що те, що тіло

може отримати, молячись про нього, це «духовні дари». Це було занадто багато для мене, але вона сказала мені, що мала на увазі, що я повинен допомагати іншим людям і робити все, що можу для інших людей, і постійно піклуватися про них, і ніколи не думати про себе. Це було включно з міс Ватсон, як я розумів. Я пішов у ліс і довго перебирав це в пам'яті, але я не бачив у цьому жодної переваги, крім інших людей; тож нарешті я подумав, що більше не хвилюватимуся про це, а просто відпущу це. Іноді вдова брала мені один